

Шановне товариство!

Ми сьогодні з вами запрошені на гостину до Її Величності Музики! – колись утаємничої цариці небесної гармонії (спілкування з якою поставало ритуалом, що супроводжувався тривалими молитвами); згодом – мудрої наставниці, а нині – просто широкій колежанки.

Для нас, звиклих до щоденних складних метаморфоз, така видозміна, погодьтеся, щонайменше інтригує. Отож – як усе відбувалося.

Чи знаєте ви, що Музика створювалася для спілкування небесних чинів або сил. Янголи і Архангели, Сили і Престоли, Херувими і Серафими спілкуються між собою винятково голосними звуками у певному строї і ритмі. Лише одиниці були удостоєні честі втішатися тим небесним співом. А решті, що добровільно відмовилась від такої благодаті, довелося задовольнятися лише віддаленими натяками – знаками і символами чистої сутності янгольських мелодій.

А, оскільки у ті часи (йдеться про так звану «епоху семи») усяка сутність позначалася числовим еквівалентом, то переживання процесу становлення озвучених сутностей здійснювалася під час інтонування ряду чисел у їх складних поєднаннях.

Це постало предметом численних наук-мистецтв: музичної (сакральної) арифметики (магії чисел), геометрії, астрономії і навіть філології. Опікуватись складною наукою числової семіотики інтонованого слова і жесту сподобились вірні учениці Музики – доньки Оранії і Зевса – музи, тобто мислячі. Реалізувати цю сакральну інформацію у художніх текстах поезії, трагедії, комедії, танцю було доручено жрецям, оракулам і піфіям, котрі гордовито відносили себе до представників калокагатії – краси і любові. Утім, цариця гармонії не могла не відчувати фальшу оцифрованих зразків світлоносних дарів. Спочатку це її бентежило, а згодом викликало обурення.

І от сталося! Дисонансу такої гучності і гостроти наша грішна Земля не чула ні до, ні після тієї Події – страшної Голготської Жертви. Після неї настала абсолютна тиша, і у тій німотній мовчанці Цариця небесної гармонії терпляче очікувала на прозріння єдиної простої істини: для споглядання саява Божественної краси від нас очікується не стільки об'єм і глибина знань, рівень освоєння ремесла (компетенції), скільки чистота смиренного і люблячого серця. Своєрідним резонатором такого серця поставав людський голос (ось чому найбільш благочестиві музиканти відмовились від музичних інструментів), а тестом на одухотвореність співоцької душі поставала чистота інтонування дво-, тризвукової поспівки.

Доволі тривалий час Її Величність Музика втішалась таким благочестивим земним акомпанементом небесного янгольського співу. Утім, настав час, коли Музиканти вирішили урізноманітнити інтонаційний словник інтонованого сакрального простору земних мелодій.

Невдовзі розкішні букети авторських музичних форм і жанрів стали підносити Її Величності, розуміючи усю неоднозначність ситуації (коли дисонансами грішників прагнули озвучити небесне одкровення).

Музика взяла на себе місію мудрої наставниці. Гордовиті музики поступово забували про вдячність своїй Покровительці, і їх вшанування ставали все скромнішими. Естетична насолода витіснялась функціональністю, а, відтак, – перетворилася на звичайнісіньку акцію, іншими словами, жива квітка інтонованої любові витіснялась цвітом інтонованої мертвої структури. І навіть у тій ситуації

Музика не полишала своїх немудрих учнів і у щирих короткочасних діалогах на правах задушевної подруги прагнула нагадати їм, що вони все ж родом зі Світла.

Чинником відродження генно-культурної пам'яті поставало звернення до музичної традиції, і цю місію було доручено особливо талановитим і щиросердним.

А нині такої місії удостоїлись студенти факультету мистецтв.